



זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:14	17:15	17:48
16:00	17:14	17:52
16:05	17:13	17:47

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה



הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

השתל'ת מוח או שטיפת מוח?

שאלת השאלות: אם חזרה בתשובה היא שטיפת מוח או בעצם השתל'ת מוח?

כח הויתור

בפרשת השבוע אנו למדים על רחל אימנו, המוותרת הצודקת בעולם. יעקב יועד לה, ומתוך שהכיר ברמאות אביה לבן - נתן לה סימנים. בנוסף, הכל ידעו כי ללבן שתי בנות, אחת מיועדת ליעקב ואחת לעשיו. כלומר, כשהיא מוותרת לאחותה לאה ומגלה לה את הסימנים - בכך גוזרת היא במו ידיה כי אחותה היא שתקים את עם ישראל, בעוד היא תינשא לעשיו הרשע!

ובכל זאת - היא מוותרת. למרות הכל - היא מבליגה. תוך ידיעת המשמעויות הישירות והעקיפות - היא נותנת לאחותה את הזכות, כדי שלא תתבייש. היא מקריבה את עצמה על מזבח הויתור האצילי, למרות שהצדק איתה, ולמרות שתוצאות הויתור שלה נראות כאינן נסבלות - על אף כל זאת היא פשוט מוותרת...

לבסוף, מתברר עד כמה זו היתה הזדמנות: במדרש איכה מגלים לנו חז"ל, שהקדוש ברוך הוא אומר שבזכות רחל אימנו הוא משיב את ישראל למקומם, כאמור בפסוק 'מנעי קולך מבכי...' כי יש שכן לפעולתך... ושוב בנים לגבולם! כלומר - עם ישראל ייגאל רק הודות לווייתורה האצילי של רחל אימנו, מתברר כי הויתור שלה יביא לנו את הגאולה השלימה, בווייתור אחד השיגה רחל את ההישג הנשאר ביותר בעם היהודי מאז ומעולם!

וכך גילו לנו חז"ל ברומזם בפסוק 'תולה ארץ על בלימה', שהעולם עומד על מי שבולם פיו בשעת מריבה. מדהים! יושב אדם ומישהו מתחיל לריב אותו, לוקח לו, פוגע בו - והוא שותק, מבליג, מוותר. לעיני הניצבים לצידו הוא נראה כאדם חלש, פחדן כזה, מוג לב. והאמת - שהוא מחזיק את העולם באותה עת, וכל הזכויות הנעשות אז בעולם - הן בזכותו, ונזקפות לו!

כי ככל שאנחנו צודקים יותר - כך השפעת הויתור לטובתנו גדולה יותר, פותחת לנו עוד שערים ומשפרת את חיינו לטובה ולברכה! (הרב אשר קובלסקי)

לו מה לעשות, אין מוסר אין ביקורת. וזה חורבן עולם. הרמב"ם כותב: שיש באדם מושכלות ומורגשות. בדרך כלל המורגשות שבאדם גוברות על המושכלות, ורק על ידי עסק התורה המושכלות גוברות על המורגשות. מה זה מושכלות מה זה מורגשות? מושכלות זה השכל, מורגש זה הלב, הלב כולו חמדה ותאוה אין בו שכל, עיניים רואות ולב חומד, כל החיים של האדם זו מלחמה בין מוח ולב, המוח אומר: זה לא כשר, אסור! והלב אומר "עזוב שטויות לך תהנה לך תבלה", וכל החיים של האדם זו מלחמה בין המושכל למורגש בלב, ובדרך כלל הלב בעל הבית, הלב מנצח. המוח צועק אסור, והאדם עושה את מה שהלב אומר, המורגש גובר על המושכל. ואיך הדרך להשליט את המוח על הלב? אומר הרמב"ם זה רק על ידי עסק התורה הק' - המושכלות שבאדם גוברות על המורגשות. צבא בלי משמעת אינו שווה כלום, גם אם יהיה להם את הצידוד הצבאי הטוב ביותר, התחמושות המשוכללות ביותר, אמצעי ההגנה והמודיעין המשוכללים ביותר, ביותר, אם לא תהיה שם משמעת הם יפסידו במלחמה. כל אדם הוא כמו צבא המטכ"ל במוח, אדם בן תורה יש לו משמעת בגוף, העיניים הרגליים והידיים יש להם מפקד וזה המוח, עושים את ההוראות שהמוח אומר להם, שום אבר בגוף אינו עושה פעולה בלי לקבל הוראה מלמעלה, העיניים רואות רק מה שמותר לראות, הפה נעול לדבר רק מה שמותר לדבר, איברי הגוף אסורים בשלשלת התורה. אבל אדם בחוץ אין לו משמעת, עושה מה שבא לו. וזה מה שאמרו חז"ל הצדיקים ליבם ברשותם והרשעים ברשות ליבם.

אדם שחוזר בתשובה, עד עכשיו מי היה בעל הבית? הלב היה בעל הבית. מי רכב על מי? הסוס רכב על האדם. הלב שלט במוח. בא לדרשות וחזר בתשובה, למד ביישיבה עלה ונתעלה. עשיו לו שטיפת מוח? עשינו לו השתל'ת מוח! עד עכשיו המוח לא תפקד, רק הפריע ליצר לעבוד, השכל היה עבד של הרגש, אבל עכשיו כשחזר בתשובה השכל התחיל לפעול, המוח התחיל לעבוד, אז עשינו לו השתל'ת מוח!

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד



כתוב בתורה וייצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים - ויהי האדם לנפש חיה. וייצר, הקב"ה ברא את האדם משני חלקים, עפר מן האדמה שזה הגוף, ויפח באפיו נשמת חיים שזו הנשמה, אשר היא חלק אלוך ממעל, מאן דנפח - מדיליה נפח. אדם הנופח בבלון, האוויר יצא ממנו. כל החיים של האדם הם מלחמה בין גוף לנשמה, הגוף מושך את האדם לאכילה ושתייה תענוגות וביוליים, והנשמה מושכת את האדם לדברים של נצח לרוחניות, תורה קדושה ודבקות בה'. זו הסיבה, שכשאדם בא ושומוע על רבי שמעון בר יוחאי, האריז"ל הבא סאלי וכל הצדיקים, הוא נמשך. יוצא לרחוב, פוגש את החבר'ה וליבו נמשך אחריהם. מה קרה פה? שנים אוחזים בטלית, הגוף מושך את האדם לתאוות וליצרים, והנשמה מושכת אותו לקדושה ושכליות. כששומוע על צדיקים - הנשמה מתעוררת. וכשרואה את הגשמיים - הגוף מתעורר.

תפקידו של האדם זה להכניע את הגוף הסכל תחת הנשמה האלוקית. שהנשמה תהיה בעלים על הגוף ולא להפך חלילה, הגוף זה בהמה, הגוף אין בו שכל, הגוף זה הסוס. אם אדם רוכב על סוס ומאבד שליטה על הסוס, הרי הוא במדרון האבדון. אדם בא לעולם כדי להשליט את הנשמה על הגוף, כדי שהנשמה תהיה בעלת הבית, היא תהיה המוליק והמביא. אבל אדם שהגוף שלו הוא בעל הבית, הוא עושה מעשה בהמה, והוא גרוע מן הבהמה, כי היא נולדה בהמה וזה טבעה, אבל אתה, אדם יציר כפיו של הקב"ה, שנבראת אדם - לבהמות נדמית? תפקיד האדם זה להמשיך את המוח על הלב, שהמוח יהיה המנהיג והמכוון, בעל הבית, וזה אפשר רק על ידי "החזק במוסר אל תרץ נצרה כי היא חייך". על ידי ביקורת ומוסר, דרשות ולימוד מוסר בהתעוררות ורגש. וכן אמר שלמה המלך ע"ה ודרך חיים תוכחות מוסר, שמיעת מוסר היא "דרך חיים" אם אתה רוצה דרך סלולה בחיים אתה חייב ביקורת ומוסר. וכן אמר שלמה המלך החכם מכל אדם "ואזון שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין" איהו חכם למד מכל אדם, אדם שאזון כרויה לשמוע את דברי המוכיחים, והוא מנקש מוסר, הוא נעשה חכם! אזון שמקבלת מוסר זה אדם חכם, כי ביקורת מקדמת, ביקורת מתקנת. ברחוב איש הישר בעיניו יעשה, יעשה מה שבא לו, לא יאמרו -

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סיגלית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203



סיפור לשבת

הרב צבי נקר

תפילה וזעקה!

וסומכים רק עליו הוא יכול הכל. אתמול כששחררתי עם המכתב המבשר שהמחלה מאחורי, חשבתי איך זכיתי לזה והגעתי למסקנה שבזכותך."

"בזכותי?" פרופסור גלבע פקח את עיניו בהפתעה, "מה פה בזכותי? הרי אני הייתי נגד כל הטיפול וחשבתי שאין סיכוי?"

"בדיוק לכן" השיב רבי משה בחיוך, "כי זה שאתה אמרת שאין סיכוי גרם לי להתפלל כמו שצריך, מתוך הבנה שבזאת עולם לבדו יכול להציל אותי. העובדה שקבעת שאין כל דרך להינצל, גרמה לי לשאת תחינה מעומק הלב מתוך הפנמה שרק בורא עולם יכול להצילני. עכשיו אתה מבין למה מגיעה לך התודה? פשוט ייאשת אותי וגרמת לי להתפלל בצורה נכונה ומועילה, ואם אני פה זו בדיוק הראיה" חתם רבי משה ונפרד מפרופסור גלבע בידידות...

כן, דווקא כשמבינים שאין כל סיכוי, דווקא כשסומכים אך ורק על כח התפילה ולא על שום דבר אחר, דווקא אז התפילה פועלת ומצליחה ופותחת שערים. כשאדם יודע שרק התפילה תציל אותו, היא פותחת עבורו שערי שמים. כשאדם מתפלל מתוך הבנה והפנמה שאין כל מוצא אחר, התפילה אכן פותחת לו מוצא חדש. כשאדם שופך שיחו לפני בורא עולם בידיעה שרק הוא יכול לעזורו- הקדוש ברוך הוא עונה לכל אשר יקראוהו באמת, אבל באמת! זו לא רק תפילה על פצוע נטול סיכוי, או על חולה שאין לו תקווה. לכל מצוקה קטנה שלנו, אנו אלופים בלהציע פתרונות, כשלצידן מגיעה כמובן התפילה. אך כדי שהקדוש ברוך הוא יפתח עבורנו את השערים, צריך להפוך את הסדר: לומר לבורא עולם אין לי פיתרון, רק אתה יכול. רק אתה חנון ורחום יכול לשנות את רוע הגזירה. לזעוק מקירות הלב שבאמת אין מוצא, רק ריבונו של עולם הוא שיכול לשנות את התמונה.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רבי משה. הוא הניח על שולחן הפרופסור את זר הפרחים הגדול ואמר לו בקול ברור וצלול: "באתי להגיד לך תודה, אדוני הפרופסור". לקח לפרופסור כמה דקות להעלות את התיק של העומד מולו. הכל צף ועלה מתוך המחשב, הצילומים המרשימים מלפני יותר מחצי שנה, כמו גם הצילומים העדכניים מלפני יומיים. בתווך, ערימה אינסופית של מסמכים ומרשמים, צילומים והפניות. "זה לא אותו אחד", לחש הפרופסור ברטט, "זה לא יתכן, זה פשוט לא יתכן. לפני שבעה חודשים היית גמור, חסר סיכוי, אתה זה משה? זה פשוט לא יתכן".

"כן, זה אני" אומר רבי משה בחיוך מתרחב. "אני כאן כדי לומר לך תודה ולספר לך איך זה יתכן גם יתכן".

הפעם פרופסור גלבע המופתע עבר לצד המקשיב, ורבי משה עמד בצד הנואם.

"אני חייב לך תודה ענקית, ענקית.

כשהייתי כאן לפני שבעה חודשים אמרת לי שאין כל סיכוי. מי יודע אם הייתי ניצל לולא המילים הללו... כשאמרת שאין סיכוי, הבנתי שנותרה רק דרך אחת. הגעתי הביתה והחל מאותו ערב כל יום ויום ולפעמים כמה פעמים ביום התפללתי לבורא עולם. אמרתי לו: 'אבא

שבשמים, אני יודע שאין לי סיכוי, רק אם תשמע תפילתי ותעניק לי חיים'. החלטתי ללכת לטיפולים כדי לעשות את מה שאני יכול, למרות שהרפואה קובעת שאין לי סיכויים בכלל. בכל הזדמנות נשאתי עיניי שוב לשמים וסיפורתי לבורא עולם על משפחתי המורחבת הזקוקה לאבא בריא, על ילדי שמישהו צריך לחתן אותם ועל החיים שלי שעוד צעירים מידי מכדי להיגדע בפתע פתאום... אמרתי לבורא עולם שאני יודע שאין סיכוי, כי כל הרופאים כל כך משוכנעים בכך. 'רק אתה, אבא גדול, רק אתה רופא כל בשר, רק אתה הנותן חיים לכל חי- יכול להפוך את ההחלטה. הם עצמם לא מאמינים בהקרנות, הם עצמם לא חושבים שקיים טיפול שיועיל ולו במשהו. רק אתה בורא עולם יכול להציל את המצב'. חלפו שבעה חודשים מאז" אמר רבי משה בהתרגשות עצומה, "ואבא הגדול הוכיח שכשפונים אליו

רבי משה, יהודי בגיל העמידה שהחל זה עתה לחתן את ילדיו, מנהל שיגרת חיים רגילה ומבורכת, המופרת מידי פעם רק בשמחות משפחתיות צוהלות. ואז, בלי שום הכנה, הוא נקרא בבהילות לחדרו של פרופסור גלבע. עשית לפני כחודשיים בדיקות מקיפות לגיל חמישים, פתח הפרופסור, מעשה חכם וטוב מאוד. אלא שהתוצאות טובות קצת פחות. פרופסור גלבע העלה על המחשב את הצילומים הקשים, וגם רבי משה יכול היה להבחין בנקל בגידול הממאיר ובגרורות שצמחו מסביבו. הפרופסור שתק, נותן לרבי משה לעכל את המידע המחריד, ואחר כך אמר: "אין לי מה להוסיף. שלום ורפואה שלמה", חתם במבוכה.

רבי משה נותר לשבת, לא מבין כלום. לאחר כמה דקות התאוששות שאל אותו רבי משה: "הרי יש טיפולים, יש הקרנות, יש מה לעשות. שמעתי על אנשים שחלו ויצאו מזה. למה אתה לא ממליץ על טיפול? למה אתה לא מפנה לבית החולים?"

"אוי ואבוי", אמר הפרופסור, "כנראה אדוני לא הבין את מצבו לאשורו. הטיפולים טובים לאנשים שהמחלה מקננת בהם, אולם עדיין לא השתלטה לחלוטין. אתה במצב אחר, לצערי. מצבך חסר סיכוי- הגוף מלא בגרורות, אין מערכת אחת שלא נפגעה, אין מה לעשות. ההבדל ברור", בקושי רב התרצה הפרופסור לתת לו הפניה לטיפולים.

"אם כל כך בוער לך- קח, שיהיה, אבל תדע שאין לך כל סיכוי" אמר שוב את המילים הנוראיות, חתם את המסמכים ושילח את רבי משה לדרכו.

כשחזר רבי משה הביתה כבר לא היה אותו אדם שיצא ממנו, גוו נכפף באחת, החיוך שכל כך מזוהה עמו נמחה. מילותיו של הרופא הלמו באוזניו שוב ושוב. "אתה חסר סיכוי, בכל רגע נתון אתה אמור לקרוס". ראשית, קרא לרעייתו והודיע לה על החדשות הקשות והמרעישות. אחר כך החליט לנסות, ופנה לטיפולים. כך חלפו להם שבעה חודשים. ערב אחד, שבעה חודשים לאחר מכן, התייצב רבי משה במרפאתו של פרופסור גלבע בחיוך רחב בלי לקבוע תור.

"אני צריך רק לומר תודה לפרופסור", אמר למזכירה והראה את זר הפרחים הנאה שהביא באמתחתו. היא התרצתה מיד, ולפני התור הבא נכנס

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי



הלכות כיבוד הורים

שאלה: מבוגר שצריך לעשות בדיקת דם או בדיקת סוכר ע"י דקירה שמוציאה דם, האם אפשר שבנו יעשה את הבדיקות האלו?

נאמר בתורה (שמות כא, טו) ומכה אביו ואמו מות יומת. ובמשנה שנינו (סנהדרין פד:), ואלו הן הנחנקין, המכה אביו ואמו וכו'. ועוד שנינו, שאינו חייב עד שיעשה בהן חבורה. (שם פה:).

הסתפקו האמוראים מפרשי המשניות, בן מהו שיקיז דם לאביו (לרפואה), רב מתנא אמה, ואהבת לרעך כמוך. (לא הוזהרו ישראל מלעשות לחבריהם אלא דבר שאינו חפץ לעשות לעצמו, אבל רפואה שכל אחד חפץ להתרפות, אינה בגדר חובל או מכה אביו). רב דימי בר חנינא אמה, ומכה בהמה ישלמנה, ומכה אדם יומת (ויקרא כד, כא), מה המכה בהמה לרפואה פטור, אף מכה אדם לרפואה פטור (ומותר).

ומעשה ברב פפא שלא הניח לבנו להוציא לו קוץ שנכנס בבשרו. ומר בנו של רבינא, לא התיר לבנו לפתוח לו פצע מוגלתי ולהוציא המוגלה ממנו, שמא יחבול בו ויעבור על איסור בשגגה. והקשו, אם כן גם אחר לא, ותיירצו, אחר שגגת לאו הוא, בנו שגגת חנק הוא. והיינו, שאם אדם אחר יחבול בו (מעבר למה שהוא צריך לרפואה) הוא שגג באיסור לאו, אבל הבן אם יחבול בשוגג באביו הרי הוא עובר על שגגה שהעושה אותה בזדון חייב חנק.

ונחלקו הראשונים אם רב פפא ומר בריה דרבינא חולקים על רב דימי ורב מתנא, וממילא הלכה כמותם, כיון שהתלמוד סיים בדבריהם.

יש ראשונים שסברו שאינם חולקים, אלא שהיה להם אנשים אחרים שיעשו להם, ולכן לא נתנו לבניהם לעשות, אבל בלאו הכי היו נותנים להם. ויש ראשונים שמבאר מהם שסוברים שהם חולקים, ולדעתם אסור מדרבנן לבן להקיז דם לאביו אפילו שאין אחרים שיעשו להם, שלא יבוא לידי שגגת חנק. ויש ראשונים שחילקו בין הקוזה שהרפואה בה זה החבורה, לבין קוץ שהרפואה זה להוציא את הקוץ ולא עצם החבורה, ובזה אסרו.

וכתב מרן הבית יוסף שדעת שני עמודי הוראה רבינו יצחק אלפסי (הרי"ף) ורבינו אשר (הרא"ש) פסקו להחמיר כשיטה שניה, שאפילו שאין אחרים שיעשו להם אסור לבן לרפואה את אביו. אולם יש אחרונים שחולקים ואומרים שדעת הרי"ף והרא"ש להחמיר דוק כשיש אחרים וכדעה ראשונה שזכרנו והיא שיטת העמוד השלישי, הוא הרמב"ם. ובאמת משמע בראשונים שכבר נחלקו הם בדעת הרי"ף בזה.

ובשלחן ערוך (סי' רמא ס"ג) פסק מרן: היה קוץ תחוב

לאביו לא יוציאנו שמא יבא לעשות בו חבורה, וכן אם הוא מקיז

דם או רופא לא יקיז דם לאביו ולא יחתוך לו אבר, אף על פי שמכין לרפואתו.

ורבינו משה איסרליש (הרמ"א) כתב (שם), במה דברים אמורים כשיש שם

אחר לעשות, אבל אם אין שם אחר לעשות, והוא מצטער, הרי הוא מקיז

וחותך לו כפי מה שירשוהו לעשות.

יוצא שמרן לא חילק בין אם יש או אין אחרים, בכל אופן אסר לבן לעשות רפואה שיש בה חבלה. ובני ספרד שקבלו הוראות מרן יש לתפוס להחמיר כדעת מרן. ובמקום שיש בו פיקוח נפש הולכים להקל.

למעשה: אם היה צורך לקחת דם מאביו לבדיקה, והבן רופא, אין לבן להוציא דם אפילו אם האבא מוחל. וכן אם היה לאביו קוץ בבשרו, או עוקץ של דבורה או צרעה, לא יוציאנו, שמא יבוא לעשות בו חבורה ולהוציא דם. וכן אם האב רוצה לתרום דם, והבן הוא רופא, לא יקיז דם לאביו, גם כשאין שם אחר. וכן לא יחתוך לו אבר, אף על פי שמכין לרפואה. ויש אומרים שאם אין שם אחר מותר לבן לטפל באביו אף אם מוציא דם, וכן דעת הרמ"א.

אך לדינא יש להחמיר זה, ורק כשאין ושם אפשרות להשיג רופא אחר, שאז יש לסמוך על המקילין. הא לאו הכי יש לעשות מאמץ והשתדלות מרובה שהקזה הדם וכל כיוצא בזה תיעשה על ידי אחר, גם אם הדבר הוא עת הצורך ושעת הדחק. (ילקוט יוסף הל' כיבוד אב עמ' תרצ).

ויש מי שהביא בשם מרן הגר"י להקל באיזה אופנים. ולכן למעשה כל מקרה יש לדון לגופו ויש להתייעץ עם רב מוסמך בנושא חמור זה.



אימון אישי הרב אהרן פרידמן

אתה רוצה יותר? הערכה עצמית!

עם כל האמור עד כה, 'הערכה עצמית' צריכה להיות מבוססת על האמת, על הערכה מהותית ולא על שקרים ודמיונות. אין עניין להרגיש טוב על 'שום דבר', ואדם צריך להיות פתי כדי לחשוב שהוא חכם אם אינו כזה, או לשכנע את עצמו שהוא מקובל בחברה בזמן שזה לא נכון כלל. ניסיון לטעון שזו הדרך לרכישת הערכה עצמית חיובית, הרי הוא כהצעה לאדם מגמגם 'להיות חיובי' ולחשוב שהוא מדבר ברהיטות רבה (ללא שגיאות), או לשכנע בעל תפיסה אטית שהוא חריף ושנון.

לא לכך הכוונה ולא זה מה שרצוי לעשות.

האמת צריכה להיות נר לרגלינו, ועלינו להיות אמיצים מספיק ליישר מבט ולראות את המציאות כפי שהיא, גם כשהיא אינה נעימה אלא בעייתית לכאורה. כשם שלא נכון לגמד את המציאות משום שהיא אינה מושלמת או יפה יותר, כך אין לנפח את המציאות ולראות צל הרים כהרים, גם אם היינו שמחים מאוד אילו היא הייתה שונה ויפה יותר. אל המציאות יש ליישר מבט ולראותה כפי שהיא, לא להשחירה ולא להלבינה.

ואם מישוהו אינו אוהב את מה שהוא רואה במציאות, הוא מזומן לעבוד ולהתאמץ כדי לשנותה. אין סיבה שלא לעשות זאת.

אדרבה. אין בריא יותר מאדם השואף להגיע לגבהים ולהרקים שחקים. השאיפה והדחיפה קדימה, במרץ, באמביציה (דחף ורצון לפעול) ובנחישות, מתוך מוכנות להשקיע את מלוא הכוח כדי להתקדם ולגדול, היא אחד הסימנים לבריאות נפש טובה.

זוהי למעשה התכונה החיובית שיש בתנוקות, והיא הגורמת להם להתפתח, מ'אין' ל'יש', מיצורים חלשים וחסרי ישע, שאינם מסוגלים אפילו לגרד את אפם במכוון, לבעלי יכולות מרשימות, מלאי ידע, השואפים לעוד ועוד. מאפס כמעט, הם מצליחים לקום ולעמוד על רגליהם, לטפס ולרוץ קדימה ולהפוך את כל הבית.

העולם שסביבנו חי ותוסס, פושט צורה ומשנה צורה; אנשים זורמים מכאן לשם ומשם לכאן; בני אדם עולים ויורדים, מתקדמים ונעצרים, מצליחים ונכשלים; עסקים נפתחים ונסגרים, מחליפים שם ומהות, לקוחות ובעלים; אך טבעי שקיים בנו רצון להיות שותפים בתהליכים ולעשות גם אנו לביתנו. לא משנה מאיזה היבט ובאיזה תחום.

לגיטימי (ראוי, מקובל) שנרצה להגשים את עצמנו ולהיות משהו או משהו מיוחד, או שנרצה לפתח קריירה מצליחה שתביא לנו רווחה. אבל לא די לרצונות. "סוף מעשה במחשבה תחילה", וכדי להגשים רצונות צריך לחשוב קדימה ולתכנן מה לעשות כדי להוציא את הרצון מן הכוח אל הפועל, ובעיקר-להפשיל שריוולים ולעשות בפועל את מה שנדרש כדי להגשים את הרצונות. זוהי הדרך הנאותה לפעול ולהתקדם בחיים, וזו למעשה מתכונת החיים בעולם הזה.

זו ולא אחרת. ישיבה בידיים שלובות ושקיעה בחשבונות ובהשוואות לאחרים כדי לראות איפה הם ואיפה אנחנו, לא תקדם אותנו. גם לא דשדוש במקום וצער על שאחרים עולים עלינו בכישורונות או בתבונה. שום דבר טוב לא יצמח לנו מלעמוד בצד ולבכות על מה שאחרים עושים ואילו אנחנו איננו מצליחים לעשות. כל אלה לא יביאו לנו שום תועלת ולא יקדמו אותנו אף כהוא זה. אדרבה, הם רק יגרמו לנו שיברון לב וצער עמוק, יאכילו אותנו מרורים ויבטיחו את כישלוננו ויאושונו גם הלאה.

אתה מקנא באחרים? זה נפלא! הוא הדבר בעניין הקנאה.

טבעי שנקנא באחרים שמצליחים יותר מאתנו ובאלה שהתברכו במה שאין לנו. נטייה זו מובנית בנו מטבע בריאתנו, וסיכוינו להיפטר ממנה לגמרי שואפים לאפס. בעצם, עצוב מאוד היה אילו יכולנו להיפטר ממנה 'אחת ולתמיד', מאחר שבכוחה לעזור לנו מאוד, ולמעשה היא חיונית לקיום המין האנושי.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

הסיפוק לעולם לא יגיע!

זה לאושר האמיתי לעולמי עד, אבל כשבוחר בתענוגי העולם הזה והם האושר שלו, הצימאון עושה את שלו להתאוות יותר ויותר ונמצא קירח מכאן ומכאן, כי השלמות הנצחי אינו רוצה להשיג, והנאות העולם הזה אינם יכולים להשביע רצונו.

וכשנתבונן נראה כי הנפש בטבעה אינה רואה סיפוק בהבלי תענוגי עולם הזה, ומשתוקקת להתדבק לרם ונעלה מרום וקדוש, אלא שלא הוטבע בה להשיג בכוחות טבעיים מהו מרום וקדוש (וכ"ז הוא למען תהיה הבחירה בידו) כי אם בעיון השכל ובסייעתא דשמיא ישיגוהו, והאומות אשר לא ידעו את ה' בחרו להם איזו עבודה זרה לעובדה ולהעריצה, ואחר כך מצאו הפוקרים עניין בפילוסופיה להעריצה ולהקדישה, ואמרו שזהו הרוחני היותר נעלה שראוי להתמסר לה בכל לב, ובדורות האחרונים שלא מצאו הפוקרים טעם נעים בהתעמקות השכל מצאו להם דרך אחרת להשקיע תשוקתם לרוחניות ונעלה והוא להיתפס בשיטה של איזו מפלגה [כמובן מזו שמצפה להשיג שם כבוד או ממון כו'], ומצטרף לנושאי דגלה לעבוד למען מפלגתו ולהעריצה כמין נעלה מכל נעלה, עד שתוקע במחשבתו כי מי שמתנגד לה ראוי לירד לחייו כו'.

הוא מה שאמרו חז"ל במדרש קהלת על הפסוק: "וגם הנפש לא תימלא", משל למה הדבר דומה לעירוני (בן כפר) שנשא בת מלך אם יביא לה כל מה שבעולם אינם חשובים לה כלום, למה? שהיא בת מלך, כך הנפש אילו הבאת לה כל מעדני עולם אינם כלום לה, למה? שהיא מן העליונים.

ואכן תשוקה זו לרוחניות וקדושה מעידה בנו שתכלית ביאתנו בעולמנו הוא לעבודת השם יתברך קל חי צורנו יוצרנו וכל מה שהפה יכול לדבר, והעין לראות והשכל להשיג והלב להרגיש, הכול הוא מאור אין סוף ברוך הוא, וכולא קמיה כלא חשיב. והנפש לא תימלא ולא תמצא מנוח אלא בהתדבקה באביה שבשמיים יתברך שמו כי ממנו יתברך שמו נאצלה והוא מחוללה ויוצרה.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרו באתר ישיבת אור דוד

והינה ידוע כי העולם הזה אין בו כדי שביעה, לעולם ירגיש האדם שהוא חסר מה. ולא ידע שביעה וכמו שאמרו חז"ל (מד"ר קהלת פ"ג) אין אדם מת וחצי תאוותו, בידו מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, מאתיים רוצה ארבע מאות, וכן בתאוות אכילה ושאר תאוות הגוף ככל שישגיג ויתעסק בהם יותר יגדל צימאונו יותר. וכן בתאוות הכבוד לעולם הוא רואה עצמו נגזל ונפחת מערכו וככל אשר יתנשא יגדל צימאונו להתכבד ולהתהדר, ויש אשר הוא מתיימש מן התקווה להגדיל כבודו באופן בולט, ומתקשר עם איזה חוג או מפלגה הקרוב למהותו או שמקבל מהם טובת הנאה, ואדיר תקוותו להגדיל כבוד חוג שלו ובזה לא ידע שביעה.

והמשילו קדמונינו את העולם הזה לשותה מים מלוחים ידמה לו שמרווה וצמא יותר כמו שכתוב באיגרת הגר"א ז"ל, ומעתה הלוא נשים לב מדוע ולמה ניתן לנו צימאון עצום כזה שלא ימצא מנוחת הנפש כל ימי חייו, והלוא למען חיי עולם הזה טוב ועדיף לו לאדם להיות במידות שקטות וישקוד על שמריו בשלווה ובמנוחה, והינה עינינו הרואות כי הגוף כולו נברא באופן נפלא היותר טוב ומועיל לחייו, ולמה זה יהא נברא התשוקה והצימאון באופן המצער לגופו ומטרידו.

אכן נודע הדבר כי לא נברא האדם למען חיי העולם הזה כי אם לעבוד את בוראו יוצר נשמתו, וכוח הצימאון הגדול ניתן בקרבו בשביל עבודת הבורא יתברך למען יוסיף אומץ בעבודתו יתברך שמו אשר באמת אין גבול למעלות ומדרגות העליונות בעבודתו יתברך שמו.

אכן כל המידות מוטבעות באדם באופן סתמי והאדם הוא בעל בחירה ויכול להלבישן על כל מה שיבחר, כגון כוח האהבה מושרש בנפשו, אבל אינו מושרש בו למי יאהב, והאדם בוחר בעצמו לאהוב את אשר ימצא חן בעיניו, ויכול לבחור ולהתדבק באהבת בוראו יתברך שמו מקור כל החן והטוב "אשר כולא קמי' כלא חשיב", וכן בכל המידות, וכן הוא בעניינינו הצימאון והתשוקה לאושר וטוב מושרש בלב האדם, אבל אינו מושרש בטבעו מהו הטוב והאושר, וכשזוכה ומתקרב לתורה הקדושה וצמאה נפשו לאלוקים זוכה על ידי צימאון

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות
עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה



קריאת תהילים



חדרים מפוארים



אוכל כיז המלך



תפילות מרוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212